

A vibrant, abstract drawing in a folk-art style. The background is a bright cyan blue with vertical brushstrokes. At the top left, a yellow sun with a smiling face and radiating lines is partially visible. Below it, a large, stylized tree with a thick brown trunk and a dense green canopy stands in the center. To the left of the tree, there are several colorful shapes: a blue cloud-like form, a yellow shape, and a purple shape. At the bottom, a dark red fish swims in the water. The word 'GALEB' is written in large, green, blocky letters at the top, and 'GALEB' is written in white, sans-serif letters across the middle of the tree. In the bottom right corner, the number '2' is written in a large, bold, black font, followed by the text '41. LETNIK' and '1994-1995' in a smaller, black, sans-serif font.

GALEB

GALEB

2

41. LETNIK
1994-1995

MLADINSKA REVIIJA
41. LETNIK 1994-95
OKTOBER 1994
ŠTEVILKA 2

Naslovna stran:
Freya Behrens, 1. r. (1993-94)
OŠ "Oton Župančič" – SV. IVAN

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad

Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**
Naslov uredništva: **Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390** – Naročila in ekspedit: **7796600**

Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151**

Naročnina (10 števil): **30.000 lir**. Posamezna številka **3.500 lir**. Posamezna številka v Republiki Sloveniji **280 tolarjev**, naročnina **2.500 tolarjev**.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Franci Lakovič: Nagajivec	1
Majda Koren: Zabava pri gospe Ani Mačkonovi	2
Irena Struna Arko: Trgatev	4
Branka Jurca: Mojca in zverinjak	6
Berta Golob: Pika	8
Franjo Frančič: Pravljica za Natašo	10
Neža Maurer: Tonka hišo zida	12
Ela Peroci: Fantek je zrasel čez noč	14
Gema Hafner: Na morje	17
Helena Bizjak: O pomlajeni kravi	18
Kokojščeva mezga	19
Jelka Bakula: Sovica Oka	21
Klarisa M. Jovanovič: Ropotulje	22
Vera Poljšak: Kaj se bo prikazalo? Kako mu je ime?	24
Leo Korelc: Križanka	25
Rebusa, Majhna križanka	26
Križanka s slovenskim pesnikom	27
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuharji: jabolčni praženec	28
Šolarji pišejo	29
Peter Furlan: Ronč in Brenč z žogo na cesti (3. str. platnice)	
Besedilo na 4. str. platnice: Marko Kravos	

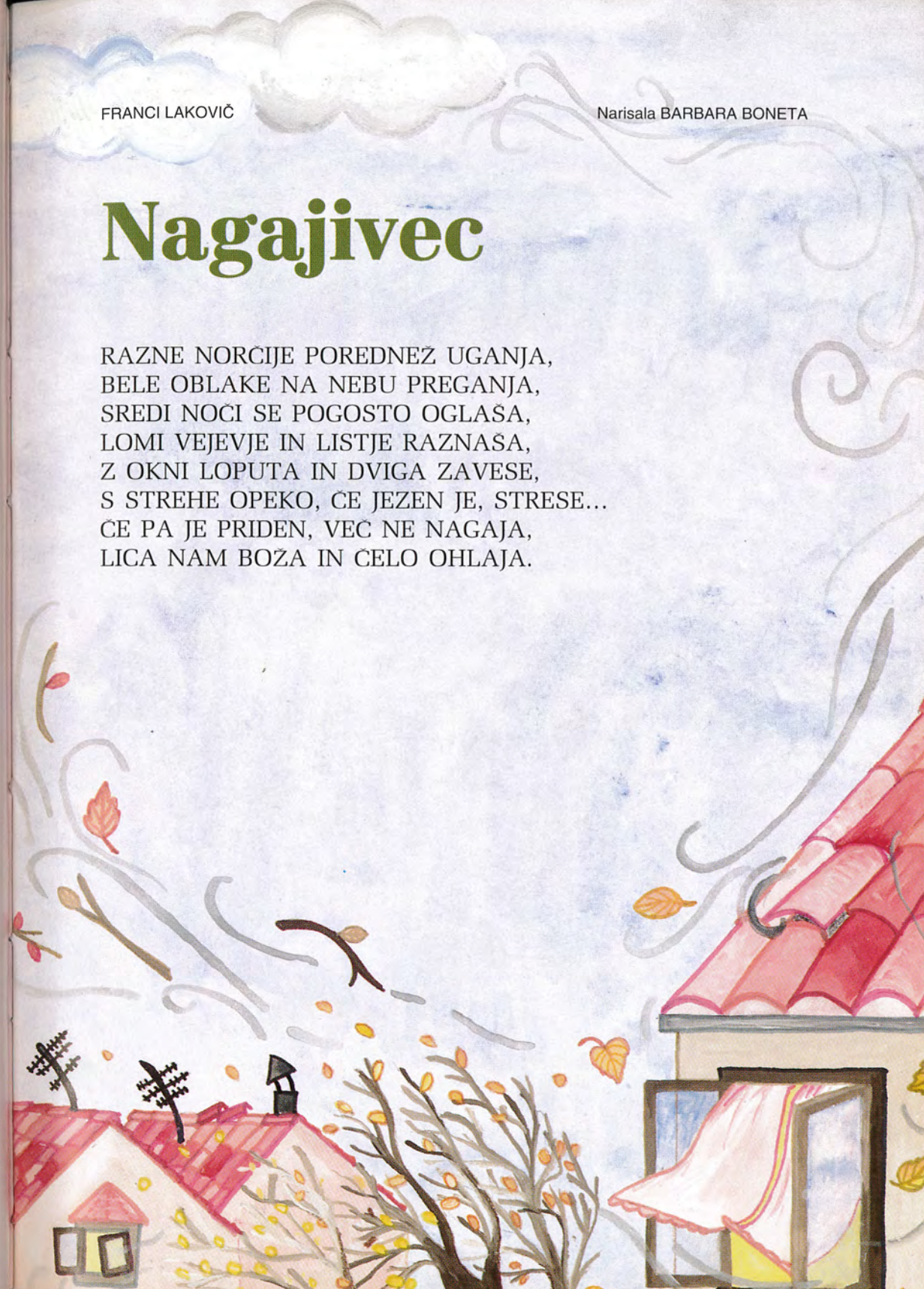
Ilustracije so naredili: Sabina Bakula (str. 21), Vesna Benedetič (str. 11), Barbara Boneta (str. 1), Mojca Cerjak (str. 15-16), Marjeta Cvetko (str. 7), Veno Dolenc (str. 22-23, 28), Peter Furlan (3. str. platnice), Leo Korelc (str. 25, 26, 27), Marjan Manček (str. 3, 9), Jasna Merku (str. 17), Klavdij Palčič (str. 19-20), Andreja Peklar (str. 13), Magda Tavčar (str. 4-5, 24, 4. str. platnice).

FRANCI LAKOVIČ

Narisala BARBARA BONETA

Nagajivec

RAZNE NORCIJE POREDNEZ UGANJA,
BELE OBLAKE NA NEBU PREGANJA,
SREDI NOCI SE POGOSTO OGLAŠA,
LOMI VEJEVJE IN LISTJE RAZNAŠA,
Z OKNI LOPUTA IN DVIGA ZAVESE,
S STREHE OPEKO, ČE JEZEN JE, STRESE...
ČE PA JE PRIDEN, VEČ NE NAGAJA,
LICA NAM BOZA IN CELO OHLAJA.

Na Lepograjski ulici številka 13

Zabava pri gospe Ani Mačkonovi

DANES IMA ANA MAČKONOVA ROJSTNI DAN. ZJUTRAJ SO Ž. MEDVEDOVSKI, JURIJ VOLČINSKI IN LIZA JAZBEČARJEVA NAŠLI V POŠTNEM NABIRALNIKU PRIJAZNO VABILO, NA KATEREM JE PISALO:

*VABILO
PRIDI DANES OB PETIH
NA ZABAVO!*

ANA MAČKONOVA

TAKO SO SE RAZVESELILI, DA SO KAR POSKAKOVALI PO BLOKU.

NATANKO OB PETIH SO POZVONILI PRI VRA-TIH GOSPE ANE MAČKONOVE.

VSAK JE NOSIL V ROKAH LEPO ZAVITO DARILO. Ž. MEDVEDOVSKI JI JE PODARIL ŠKATLO ČOKOLADNIH BOMBONOV ZNAMKE "POLJUB".

JURIJ VOLČINSKI JI JE PODARIL SLIKO IZ RAČUNALNIŠKE IGRICE, LIZA JE PRINESLA MAJHNO PUŠČAVSKO ROŽO.

SEDLI SO K MIZI, PILI ČAJ IN SE LOTILI VE-LIKE ČOKOLADNE TORTE S SMETANO.

JOJ, POGLEJTE, KAKO SO VSI NAMAZANI S ČOKOLADO OKROG UST!

IRENA STRUNA ARKO
Narisala MAGDA TAVČAR

TRGATEV

prosti spis

*Neke prijazne sobote jesenske
grozdje rumeno začeli smo brati.
Znanci prišli so k nam, moški in ženske,
v škafce s trt padali grozdi so zlati.*

*Kakšni med njimi so se razleteli,
jagode so se po tleh raztrkljale;
sprva otroci smo tja pohiteli,
drobne ročice so brž jih pobrale.*

*Ko pa se sonce je dvignilo više,
siti smo grozdja in dela postali,
v senčno smo gmajno šli delat si hiše,
skrivali se, se lovili, igrali...*

*Enkrat smo še se vrnili med trte –
h koščkom pršuta, salam in pancete,
ki jih je mama postregla na prte,
k njim pa še struklje, zavitke, omlete.*

*Vendar zvečer je bilo vse drugače:
ko so bili že vsi grozdi obrani,
so se na mizi pojavile krače,
putke ocvrte, pečeni purani.*

*K piti iz hrušk, s čokolado obliti,
pili cukreni smo mošt, prešanino.
Zdaj, ko to pišem, ne smem ga več piti,
kajti med tem je postal mošt že vino!*

Mojca in zverinjak

Mojca se je igrala in – zazvonil je telefon. Vrgla je punčko Cincaro vrh igrač, stekla k telefonu, pomislila je, kakšna sreča, da ni sta doma ne Rok ne Matic, dvignila slušalko in rekla:

“Tu je Mojca!”

“Ugani, kdo pa je tu?”

“Že vem... babica žabica!”

“Ja, čigava Mojca si pa ti?”

“Čigava! Marinčkova vendar!”

“Si sama doma?”

“Ne, nisem sama?”

“Je doma Matic?”

“Ne, ne Matica ne Roka ni, ne mame in ne očeta...”

“Ja, kdo pa je potem s teboj?”

“Z mano je punčka Cincara in medved Brundo in krokodil iz reke Nil in slon Brbon in žirafa iz Afrike in tiger iz dežele Niger...”

“Imaš pa pravi zverinjak!”

“Zverinjak – to si moram zapomniti!”

“Mojca...”

“Babica žabica ... grem!”

“Kam pa?”

“K zverinjaku!”

“Pazi, da te zveri ne pohrustajo!”

“Ne, ne babica žabica, krokodil iz reke Nil je rekel, da se mi ni treba bati ne medveda Brunda in ne slona Brbona in ne žirafe iz Afrike in ne tigra iz dežele Niger. Sedla bom krokodilu na hrbet, zaplavala bova po reki Nil in nihče mi ne bo mogel nič. Babica žabica, na svidenje!”

PIKA

PRIPOVEDUJE,
PREMIŠLJUJE,
PRISLUŠKUJE,
NA KONCU POVEDI SEDI
KOT ZRNO VELIKA
PIKA.

ZAKAJ NE KRIČI,
ZAKAJ NE SPRAŠUJE,
ZAKAJ NE UKAZUJE,
ZAKAJ KOT KLICAJ SE NEBA NE DOTIKA
KOMAJ ZA ZRNO VELIKA
PIKA?

PIKA
SE PRIJAZNO DOBRIKA,
NA KONCU VSEH BESED SEDI
IN NAS UČI,
DA PRIPOVEDNA POVED JE KONČANA,
PIKA-NINA, PIKA-NANA.

Pravljica za Natašo

Vse bo spet tu za malo deklico: sončnice, oljke, suhe trave, granatna jabolka in mavrična žoga.

Nebo, zemlja, voda, ravnina in hrib in tople dlani, kot poljub sonca.

Poslušaj, mala deklica, očarala si moje srce, utripa in bije mi v grlu. Hodim ob tebi in te gledam.

In si rečem: kar hodi, saj boš zdržala!

In ti rečeš: Lej!

Nosil sem te in te božal po laseh. Potem sva kupila mavrično žogo, da bi jo kotalila po tleh. Ogledovala si jo in jo stiskala k sebi.

Hotela si se žogati na cesti, pa je bilo polno ljudi in avtomobili so nesramno trobili. Ti pa, drobcena, nevedna in nespretna, še ne veš, da se nekatere stvari ne umaknejo malim otročkom. Pa bi se morale, iz čistega spoštovanja!

Tekla si za mavrično žogo, čeprav je bila hitrejša od tebe in si jo težko ujela. Bil sem zraven in sem ti pomagal pobirati to presneto žogo. Metala si jo še in še in se igrivo smejala. Potem je pot prešla v klanec. Nataška pa še ne ve, kaj je klanec.

Še enkrat si vrgla žogo. Komaj sem jo ujel.

Tretjič pa sem rekel: Zdaj je pa zadosti!

In sem jo skrnil.

Ne razumeš še, da teče žoga po klanecu navzdol zelo hitro in je treba hitro teči, če ne ti uide!

In ti nabiraš ustnice v šobo, na jok ti gre, še bi se igrala. Stisnem te k sebi in poujčkam, tekel sem zate in ne za žogo. Vsake stvari je enkrat konec, ti rečem. Zaspana si in nesem te domov. O, vem, nekaj se je pretakalo med nama, hči moja:

Da, to je ljubezen!

Tonka hišo zida

Tonka hišo si gradi:
iz kruha stene zida –
sem kose tri, tja kose tri,
špranje s sirom zamaši –
boljši je kot glina.

Tonka hišo si gradi:
velika okna vzida –
sem preste tri, tja preste tri,
da se tat ne prismoli
od mraka pa do vida.

Tonka hišo si gradi:
ostreje krepko veže –
sem gricke tri, tja gricke tri,
da slame debel sneg zdrži,
viharje vse prestreže.

Tonka hišo si gradi:
da bo držala streha –
tu kekse tri, še stokrat tri;
naj sonce sije, dež prsi,
se Tonka ne upeha.

Tonka slednji dan gradi
in raste tudi sama:
za laske tri, za prste tri...
Čez dolga leta se zgodi –
večja je kot mama.

Fantek je zrasedel čez noč

“Kako je to, ko zrasedeš čez noč?” me je vprašala Tonka.

“Tako pač,” sem ji rekla: “zrasedeš in si večji in si pametnejši.”

“In sem večja in sem pametnejša, ker sem Tonka.”

In si večja in si pametnejša, kar čez noč.

“Rada bi videla tisto noč, ko sem zrasedla čez noč,” razmišlja Tonka.

“Vprašajmo Jana, našega fantka, kakšna je noč, ko je zrasedel čez noč?”

“Saj nič ne vem,” nam reče Jan. “Samo mamica je rekla, da sem zrasedel čez noč in nisem več jokal.”

Prej si pa vsako jutro jokal in smo te poslušali, kako si premajhen in ne moreš v vrtec. Hotel si zbuditi babico, da bi ostal pri njej, a babica je spala in te ni slišala.

“Ojej!” si vzdihnil, tako sem še majhen, da bi moral ostati pri babici. Z babico bi skupaj jokala.”

“Le zakaj bi jokala?”

“Ker sem premajhen in ne morem v vrtec”, si zahlipal in se z odejo pokrtil čez glavo.

Še malo bi te poslušali, kako hlipaš in jočeš pa bi ostali vsi skupaj doma in bi vse zamudili. Tonka bi zamudila šolo, atek in mamica bi zamudila službo, ti bi zamudil zajtrk v vrtcu, prijatelji in sošolci pa nas tako niso več čakali. Kar odšli so vsak svojo pot.

Pri sosedovih so odprli vrata in poslušali, kaj se nam je zgodilo.

“Kaj je bilo hudega?” so nas vprašali.

“Saj veste, naš fantek joka.”

“Tako sem še majhen, da ne morem v vrtec,” se oglasiš izpod odeje. “Moral bi ostati pri babici.”

“Babica še spi,” ti povemo vsi skupaj, ampak čisto potih. Potem smo te gledali, našega fantka, kako ležeš počasi izpod odeje, kako se počasi oblačiš in obuješ, kako si obrišeš moker nos in kako si poiščeš medvedka. Stisneš ga k sebi, ker brez medvedka res ne moreš v vrtec.

“Se je babica zbudila?” vprašaš.

“Babica spi,” ti rečemo tiho.

“Ojej!” vzdihneš.

“Ojej!” se oglasi tudi babica. Zbudili smo jo.

“Nekaj se mora zgoditi,” je rekla, ko smo ji povedali, kako jočeš.

In se je zgodilo osmega maja, na tvoj rojstni dan.

Kakšen sončen dan je bil to!

Babica je na vse zgodaj vstala, okna in vrata stare hiške je na stežaj odprla. Še pravi čas te je slišala in te poklicala. Kako smo vaju poslušali! Babica si je želela tvoje pesmice, tiste najlepše:

“Pridi, pridi, fantek moj, mi pesmico zapoj!”

“Že dolgo ti pesmico pojem, babica moja,

že dolgo ti zbiram igrače in žogo, ki skače,

da se boš igrala, saj sem velik zrasel in bom sam v vrtec šel...”

Na morje

Jurček pručko zajaha,
mami pomaha
in vlak že odpelje – drvi...
Vozi previdno: tu so ovinki,
tam so mostovi, nato še predori,
v kotih so kolodvori...
Kuhinja, sobe so naše dežele:
pozdravljena mesta, gozdovi, vasice,
potoki, livade, gorice...

To je veselje!

Jurček se skoraj vsako soboto
na morje odpelje...

V kopalnici – v kadi ga barčica čaka:
morje bo mirno,
saj ni – ne vetra in ne oblaka.

Zgodbe in pripovedke iz okolice Šempasa na Primorskem

Topel večer je. Mrak leze na zemljo. Šempasci so zbrani na sosedovem dvorišču. V pogovoru se spominjajo, kako težko je bilo nekoč, še posebno pod fašistično Italijo.

“Tekrat pod fašisti, nej si še trku uobračal jeno garau, nekdar nej blu soudov...”

Zraven ga cukajo in domače vino jim leze v glavo. Težkih spominov je hitro konec in že lahko prisluhnemo veseli zgodbi

O POMLAJENI KRAVI

“Da bi zaslužila nekaj soudov”, razlaga prileten možakar, “sva s prijateljem kupčevala z živino. Enkrat sva nekje v hribih prav poceni kupila staro kravo. Potem sva po poti ugotovila, da je le prestara in da je ne bova mogla zlahka in dobro preprodati. Razen če... No, tudi staro kravo se da pomladiti. In sva ji ožagala roge, zobe popilila, vime pa obtolkla s koprivo, da je bilo lepo rožnato in nabreklo. Zraven pa sva ji dodala še telička druge krave. Pomlajevalna kura je tako uspela, da sva celo kupce lahko izbirala. Seveda sva kravico hvalila kot cigan svojega konja. Nazadnje sva jo dala tistemu, ki je največ ponudil. Revez, kako se je opekel, še bolj kot je bila opečena tista krava.”

“No, kaj pa potem, ko...” vpraša nekdo.

“Nič, potem sva kravo dobro zalila v prvi gostilni!”

KOKOJŠČEVA MEZGA

Naš pokojni sosed se je imenoval Zanut, a ljudje so ga klicali kar Kokojšča, ker so ga vaški mulci dražili, kadar so ga le mogli: “Pi, pi, pi, pi!” Imel je kar čedno mezgo, s katero smo se radi zabavali. Samo pihnil si ji in že je rigala kot osel: ia, ia, ia. Nekega dne sta se moj stari oče in Kokojšča odpravila v mlin pod Gorico. Na vozu sta peljala vsak svojo pšenico. Mezga je vlekla kakor dober konj in šlo je vse v redu, dokler ni prišla mimo stara ženica z

oslom. Ko ženica zagleda Kokojščo in njegovo mezgo, oba je dobro poznala, hitro sname svoj predpasnik in ga ovije oslu okoli glave. To pa zato, da mezga ne bi prepoznala svojega polbrata. "Nevarnost je mimo", si misli Kokojšča, enako ženica. Tedaj zagledata s starim očetom skupino italijanskih vojakov z mulami. Kokojšča hitro skoči z voza, da bi zadržal mezgo. Toda bilo je prepozno, kajti mezga je že zavohala mule. Vrgla se je na tla, začela je brcati in rigati. Vojaki so se smejali, prestrašene mule pa so jo ucvrle proti Gorici. Za njimi so ropotale kozice, ponve in kotli, vse last vojaške kuhinje. Mezga se je potem le umirila in se spet postavila pokonci, a kaj, ko pa so bile mule takrat že v Gorici.

SOVICA OKA

SOVICA OKA JE MALA VSEVEDA.
 NJENA POSLASTICA JE ABECEDA.
 ČRKE RAZVRŠČA, NASTANE BESEDA.
 KDO JI POMAGA? UČENCI SEVEDA.
 Z NJO SE VESELI PRI MIZI IGRAJO.
 NIČ SE NE ČUDITE! BRATI ŽE ZNAJO.

tudi jaz znam igrati...

ROPOTULJE

V prodajalnah lahko kupimo mnoga resna glasbila. Nekatera med njimi so tako lepo izdelana in tako draga, da se jih bojimo dotakniti, kaj šele, da bi jih, tako za šalo, vzeli v roke. Poznamo pa tudi taka glasbila, ki so napol igračke in jih lahko sami izdelamo.

To so ritmična glasbila, iz katerih izvablamo zvoke tako, da po njih tolčemo, strgamo, jih stresamo, vrtimo...

Iz dveh praznih jogurtovih lončkov, na primer, lahko izdelamo ljubeznivo ropotuljo. V lonček vsujemo fižolova, riževa ali koruzna zrna, drobne kamenčke, zdrob, kosmiče, drobtine, otrobe...

Pokrijemo z drugim lončkom in zalepimo z lepilnim trakom. Če so v ropotulji razna zrna ali kamenčki, je zvok oster, če so v njej drobtine, zdrob ali pesek, pa je zvok mehek.

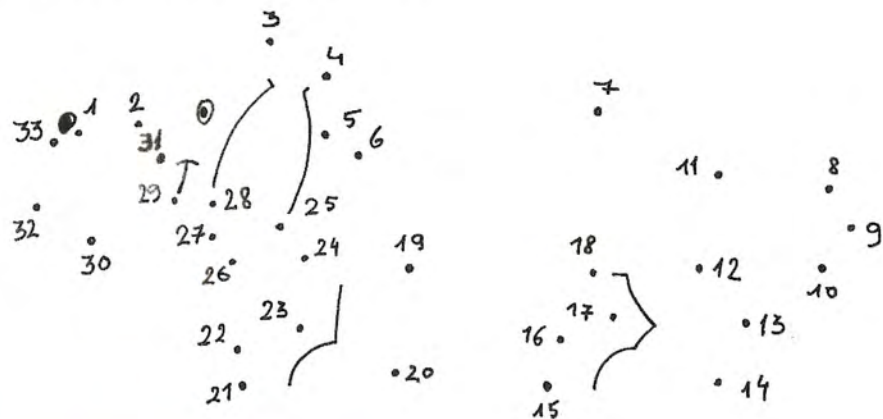
Najbližji sorodnik naše ropotulje je marakas. Včasih ga dobimo v prodajalnah z muzikalijami, sicer pa ga uporabljajo v daljni Južni in Srednji Ameriki. Naredijo ga tako, da prazno bučo ali kokosov oreh napolnijo z različnimi semeni ali koščicami. Zunanji del po navadi porišejo in sploh po svoje okrasijo. Z marakasi spremljajo svoje petje in svoje živahne, prijazne plesе.

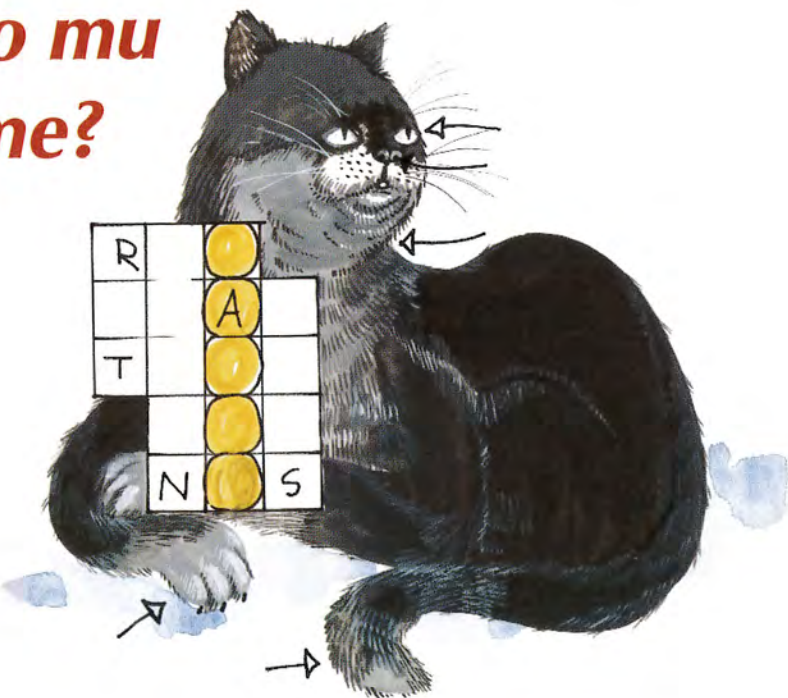
za listce

Kaj se bo prikazalo?

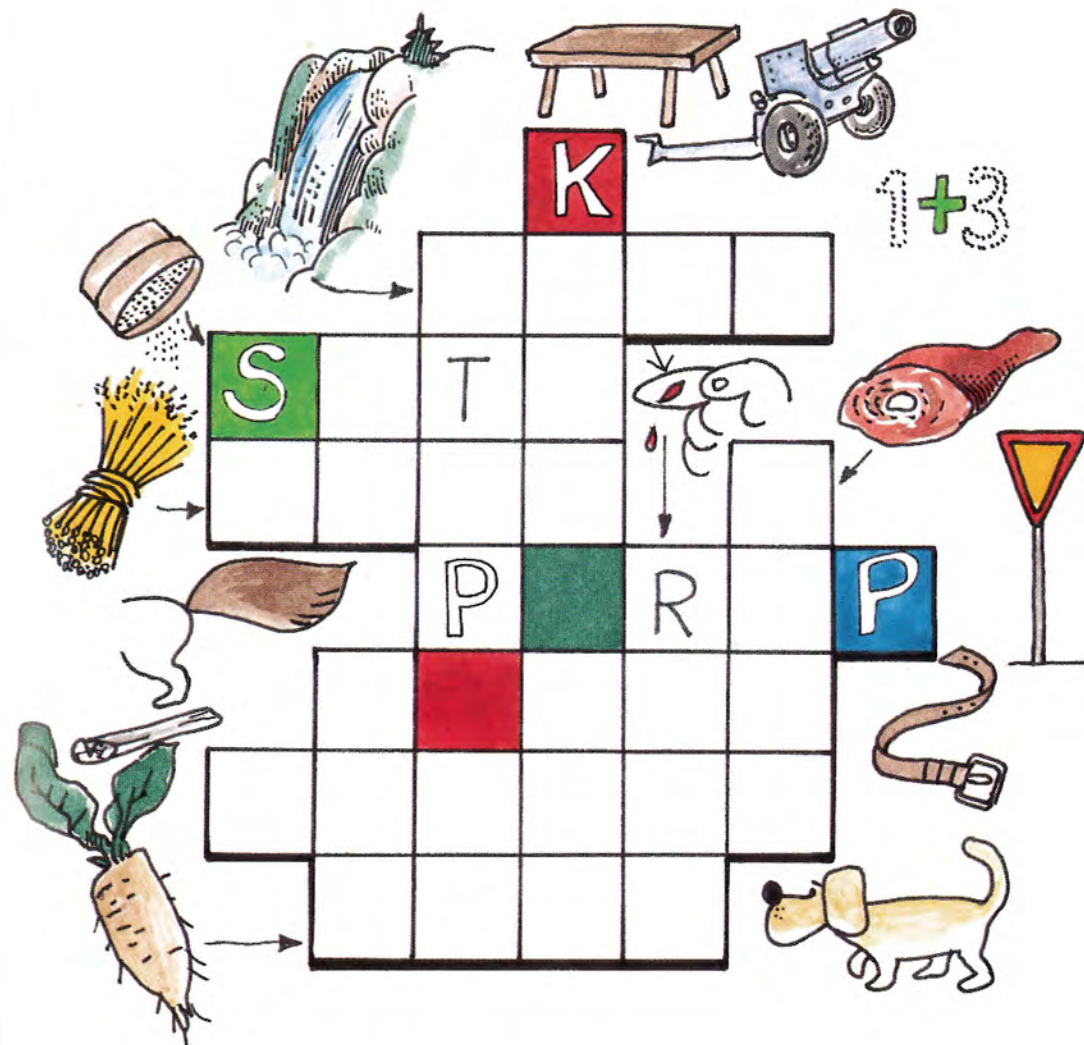
Poveži pike od 1 do 33 in pobarvaj.

Kako mu je ime?

Križanka

Jabolčni praženec

Merimo s skodelicami za belo kavo.

Iz skodelice moke, ščepca soli, skodelice mleka, 2 razžvrkljanih jajc in 2 žlic sladkorja zmešamo gladko tekoče testo. Dodamo 1 in 1/2 skodelice olupljenih, na kolesca zrezanih jabolk.

V pekaču razgrejemo 2 žlici masla in vlijemo nanj pripravljeno testo.

Pečemo v pečici pri 220° C slabe pol ure.

Praženec zdrobimo z vilicami in potresemo s sladkorjem in cimetom.

šolarji pišejo

**Kljub temu da nas je na šoli malo, zelo radi sodelujemo s svojimi pri-
spevki v Galebu. Prebiramo ga pri li-
terarnem krožku in revija nam je
zelo všeč. Čestitamo vam za dobro
opravljeno delo in pozdravljamo vse
bralce Galeba.**

**Učenci literarnega krožka
in mentorica Pavlina Bizjak
Osnovna šola Otlica**

NOV PTIČEK V GNEZDU

Bil je lep julijski dan. Družina se je zbrala pri kosilu. Jedli smo in poslušali radio. Takrat je nekdo potrkal. Na obisk je prišla teta Marica iz Nove Gorice z možem. Otroci smo odšli na dvorišče, odrasli pa so ostali v kuhinji. Na dvorišče se je večkrat zaslihal smeh. Teta in njen mož sta kmalu odšla. Otroci smo se vrnili v kuhinjo. Mama je dejala: "Oblecite se, gremo v Šempeter." Ker sem bila še majhna, nisem vedela zakaj, zato sem vprašala sestro Majo. Ta mi je povedala, da je postal naš še nerojeni dojenček zelo živahen.

Prišli smo v Šempeter in oče je pospremil mamo v porodniški oddelek. Ker je bil dan vroč, nas je nato odpeljal na sladoleđ. Jaz in moji sestri, smo se popackale s sladoleđom, zato smo si sladke roke umivale v potoku. Takrat pa nas je poklical neki moški, bil je vratar bolnice. Oče je bil zaskrbljen, da se ni kaj zgodilo, me pa smo se živahno pogovarjale. "Najbrž bo fantek," je rekla Maja. "Ali pa bomo dobile še eno sestrico". Z očetom smo prišli na porodniški oddelek. Medicinska sestra je rekla, naj počakamo. In nismo čakali dolgo.

Kmalu je sestra prinesla v naročju majhnega dojenčka. Rahlo je migal z ročicami in spal. Bil je naš trideset mi-

nut star bratec." Moja mlajša sestra Anamarija je stopila naprej ter stegnila roke, v upanju, da bo dojenčka lahko prijela. Medicinska sestra ji je z nasmeškom dejala: "Ti si pa še premajhna."

Odšli smo domov in takoj sem babici povedala, da smo dobile bratca. Babica je bila navdušena. Tudi dedek je bil vesel, ker je dobil svojega prvega vnuka, ter dejal: "Ta vas bo pa pretepel, če ne boste pridne."

Bratec je rasel in res se včasih stepemo ali skregamo, vendar smo vedno srečni in zadovoljni, da živimo v taki družini.

Ko sedimo za mizo vsak na svojem mestu in se pogovarjamo, nam ni nikoli dolgčas. Če pa je katero mesto ob mizi prazno, je vse tako pusto in niti kosilo mi ne tekne več.

Maša Cibej, 8. r.
OŠ. OTLICA

TAKŠEN JE MOJ OČE

Stojim za zasteklenimi šolskimi vrati. Zunaj dežuje. Premišljuje, kaj naj storim. V platnenih copatih in kratkih hlačah pač ne morem domov in tudi dežnika nimam. Kaj, če bi vseeno šla? Takrat pa se z avtomobilom pripelje rešitev – moj oče. "On se pa res znajde na pravem mestu, ob pravem času," si mislim in veselo stečem proti avtomobilu. Skočim na sedež in že se odpeljeva.

Doma premišljuje o svojem očetu. Teža že dolgo nisem počela, toda današnji deževni dan je kot nalašč za razmišljanje.

Svojega očeta imam zelo rada, a mu ne upam ugovarjati. Zadostuje samo jezen pogled, pa jo že ucvrem v svojo sobo. Kadar kaj narobe storim, se jezi name, toda le redko se zgodi, da me udari. Takrat vem, da sem prestopila mejo nje-

gove strpnosti, zato hitro odneham in si rečem, da ne bom več takšna.

Ko smo bili sami doma, jaz pa še nisem znala kuhati, nam je pripravil izvrstno kosilo. Z bratom sva bila zelo zadovoljna. Tudi če bi kosilo ne bilo tako dobro kot ga pripravi mama, bi se nama zdelo slajše, ker ga je skuhal oče. Oče nam služi kruh z napornim delom na buldožerju. Zelo je varčen, ni pa stiskač.

Naju z bratom ima zelo rad. Zelo ima rad tudi mamo. Vselej, ko gre kam daleč, na primer v tujino, nam kaj prinese. Z bratom sva daril vedno zelo vesela, saj je iznajdljiv in nama vedno prinese prav tisto, kar si želiva. Spomnim se, kako mi je nekoč prinesel tri čokoladne bombone, ki so imeli Mozartov pečat in njegovo sliko. Kupil jih je v Salzburgu. Dolgo sem jih hranila, a nazadnje sem jih le pojedla.

Oče nama da veliko koristnih nasvetov, ki jih s pridom uporabljava. Starši mi veliko pomenijo, čeprav jih včasih tudi prizadenem. Rjavi lasje, modre oči, visoka postava in ščetinaste brčice pod nosom – obraz, ki mi je nadvse ljub – to je obraz mojega očeta Darka.

Ingrid Kovšca, 7. r.
OŠ. OTLICA

POMOČI POTREBNI SO NA VSAKEM KORAKU

Še nihče, ki je bil v stiski ali je potreboval pomoč in razumevanje, ni tekal po vasi in kričal: "V stiski sem, pomagajte, pomagajte mi!"

Potrebno je, da vsakega človeka pogledaš v oči in opaziš... Če bi mene kdo vprašal, ali imam vse, kar potrebujem, bi bil odgovor NE.

Seveda, saj si vsak dan zaželim druge stvari. Zavedam pa se, da mi čisto nič ne manjka in pomislim na Somalijo, Bosno. Žal pa se tega spomnim premalokrat.

A ni mi treba v te kraje, da bi videla bedo. Tudi pri nas so pomoči potrebni. Kadar sem bila majhna, sem se velikokrat

rat spakovala s hrano. Mama pa mi je govorila: "Na svetu so lačni otroci. Pojej to, ker boš lahko tudi ti kdaj v življenju lačna!"

Pa ni samo lakota edini problem. Po svetu divjajo nesmiselne vojne in razne bolezni, razne naravne katastrofe. Svet pa to prenaša. ...!

Kako lepo bi bilo, če ljudje ne bi poznali orožja! Hujše kot orožje pa je nabrušen jezik. Sama vem, kaj to pomeni.

Ko sem bila pri sestrični v Kranju, sva se norčevali iz neke male begunke. "Čiganka, ciganka", sva sikali kot strupeni kači. Begunko je to zelo prizadelo.

Čez čas se je oglasil glas vesti. Tako žal mi je bilo! Hotela sem se ji opravičiti, a je bilo prepozno.

"Mogoče je brez matere ali brata. Bog ve, kje je njen oče?", sem se spraševala.

Takrat sem trdno sklenila, da se ta dogodek ne bo več ponovil. Če vidim trpečega po televiziji ali ga srečam na ulici, ta dan požvečim nekaj zvečilnih manj. Če mi mama na mizo postavi mineštro, jo pojem, čeprav mi ni všeč.

V neki reviji je nekoč bila anketa: "Koga imaš za vzornika?" Potem pa trije možni odgovori: Madonna, Cyndy Crawford in mati Terezija. Seveda bi prej obkrožila vse druge – samo matere Terezije ne bi, čeprav je naredila za ljudi veliko več lepega in dobrega kot vse pevke, igralke in manekenke skupaj. Mati Terezija pomeni odpovedati se sebi in živeti za druge. Vem, da jaz ne bom nikoli taka, čeprav skušam v človeških očeh odkriti tisto solzo, ki boli. Solzo, ki so jo povzročili: vojna, lakota, bolezni, potrebi – ki jo je povzročil ČLOVEK ČLOVEKU!

Beti Krapež, 8. r.
OŠ. OTLICA

PONUĐIL MI JE ROKO

Nekoč sva se s sošolcem skregala. Komaj sem čakala, kdaj bo naredil kaj, za kar ga bom lahko zatožila učiteljci. Res,

prav kmalu sem ga lahko zatožila zaradi pretepa. Dobil je podpis, ki ga je s težavo nesel domov podpisat. Vedela sem, da mu ni vseeno in da se boji iti domov. Pa se mu še opravičila nisem, kaj šele, da bi mu rekla kaj spodbudnega.

Prav kmalu pa sem se tudi jaz obmetavala s šolsko krpo in po nesreči sem jo vrgla prav temu sošolcu v obraz. Oči so ga pekle zaradi krede in imel je čisto rdeče. Ko je prišla učiteljica v razred, ga je vprašala, zakaj ima tako rdeče oči. Me bo izdal, bom tudi jaz dobila podpis? Že sem si predstavljala, kako ga bom prinesla domov. Toda ne, on me je samo pogledal in je rekel, da je dobil prepih. Sprva sem bila zmedena, potem pa sem se zavedala, kako je bil "fer" do mene, čeprav mu ne bi bilo treba. Ampak on je vedel, kako je bilo njemu hudo in ni hotel, da bi bilo tako hudo še meni. Po uri sem šla k njemu, se mu opravičila in se mu zahvalila. Po nasmehu na njegovem obrazu sem vedela, da je zopet vse v redu. Od takrat sva prijatelja in se nisva več skregala.

Mateja Krapež, 6. r.
OŠ. OTLICA

JESENSKI DNEVI

Jesen je prišla,
listje vrgla na tla.
Toploto odnesla,
mrz nam prinesla.
V vinogradu je obrodila,
klet je napolnila.
Počitnice je zapodila,
šolska vrata odklenila.
So lastovičke odletele
v tople kraje vse vesele.
Na Kras prihaja mrz
in oznanja zimski čas.

Nataša Capponi,
Jasmina Guštinčič, 5. r.;
Karin Racman,
Daniel Franco, 4. r.
OŠ PESEK

MOJA NAJLEPŠA KNJIGA

Lansko leto smo tekmovali za bralno značko. Tudi letos bomo pridno brali knjige.

Najbolj mi je bila všeč knjiga Dvanajst slonov. Pripoveduje o punčki h kateri je prišlo na obisk dvanajst slonov.

Roberta Chirani, 2. r.
OŠ "Karel D. Kajuh" - GROPADA

Najbolj všeč mi je bila knjiga Sapramiška.

Pripoveduje o miški, ki je dobila tri lešnike. Ko je ugriznila enega, si je zlomila zob. Šla je v gozd in prosila živalice, da ji pomagajo pregristi ostale lešnike. Sapramiški je šlo vse narobe in je izgubila še ostale lešnike. Na koncu je strahec pomagal miški in je bila srečna.

Veronika Carli, 2. r.
OŠ "Karel D. Kajuh" - GROPADA

Najbolj mi je bila všeč knjiga o Janku in Metki. Mačeha ju ni marala. Na koncu je bilo vse dobro. Janko in Metka sta se vrnila srečna domov.

Martina Brce, 2. r.
OŠ "Karel D. Kajuh" - GROPADA

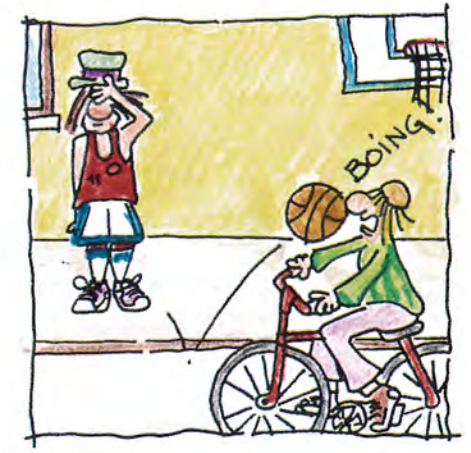
Moja najljubša knjiga je pripovedovala o treh lisičicah. Vsaka je imela svojo vilo in svoj avto. Nekega dne se je prva lisičica odločila in šla na obisk k drugi lisičici. Ta jo je lepo pogostila in tudi zaplesali sta. Nato sta šli na obisk k tretji lisičici. Tudi pri tej so pripravile veliko gostijo.

Danjel Slavec, 2. r.
OŠ "Karel D. Kajuh" - GROPADA

Najlepša knjiga, ki sem jo prebral, je bila Oblaček Pohajaček. Ta knjiga je zabavna in smešna. Pisatelj opisuje Oblačka Pohajačka, kot da bi bil otrok. Oblaček opazuje ljudi in jih želi posnemati. Večkrat mu ne uspe. V tej knjigi so lepe ilustracije.

Ivan Grgič, 3. r.
OŠ "Karel D. Kajuh" - GROPADA

Roni in Breni z žogo na cesti

Jernejček v daljni deželi je moja najlepša knjiga. Knjiga mi je bila všeč, ker ni žalostna. Jernejček je imel dedka v Afriki. Nekega dne je prinesel pismo noša pismo za Jernejčka. S starši je odpotoval z letalom v Afriko. V Afriki je spoznal črnce, ki so mu postali prijatelji. Dedek in babica sta ga peljala z landroverjem po Afriki. Za dedka Mraza je dobil živali. Ves žalosten se je vrnil v Ljubljano.

Boris Kalc, 3. r.
OŠ "Karel D. Kajuh" - GROPADA

NA ŠOLSLEM VRTU

Okoli šole imamo velik šolski vrt. Na vrtu imamo hiško, vrtiljak in tobogan. Danes smo se igrali v hiški. V hiški imamo štedilnik, drva in streho. Pod grmom imamo tudi hlev. Igramo se, da so tam biki, krave, koze in konji. V hiški pripravljamo tudi meso na žaru. Naš vrt je zelo lep.

Denise Bellini, 3. r.
OŠ "Karel D. Kajuh" - GROPADA

REŠITVE UGANK IZ 1. ŠTEVILKE

MISELNI VZORCI: brlog, košek, luknja; jabolko, riba, sir; medved, muca, miš; pes, past, puška.

SKRIVALNICA Pozabljivi kmetič: kosa, osla.

KRIŽANKA – vodoravno: stolp, vrvar, Ančka, tekač, kaja;
navpično: svat, trnek, ovčica, lakaj, prača.

IZPOLNJEVANKA: Blaž, zima, krat, klen, Oger.

Rešitev: laž ima kratke noge.

Nagrade dobijo: Jan Crevatin, Martina Semec, Sonja Hrvatič – OŠ "Ivan Grbec", ŠKEDENJ; Tina Forčič, Katja Križman, Erik Starec – OŠ "France Bevk", OPČINE.

REŠITVE UGANK IZ TE ŠTEVILKE POŠLJITE DO 31. OKTOBRA!

Nagrajene risbice z natečaja za Galebove naslovnice:

Jakob Jugovic, 3. r.
OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

Nirala Škrk, 2. r.
OŠ z ital. uč. jezikom
SEČOVLJE

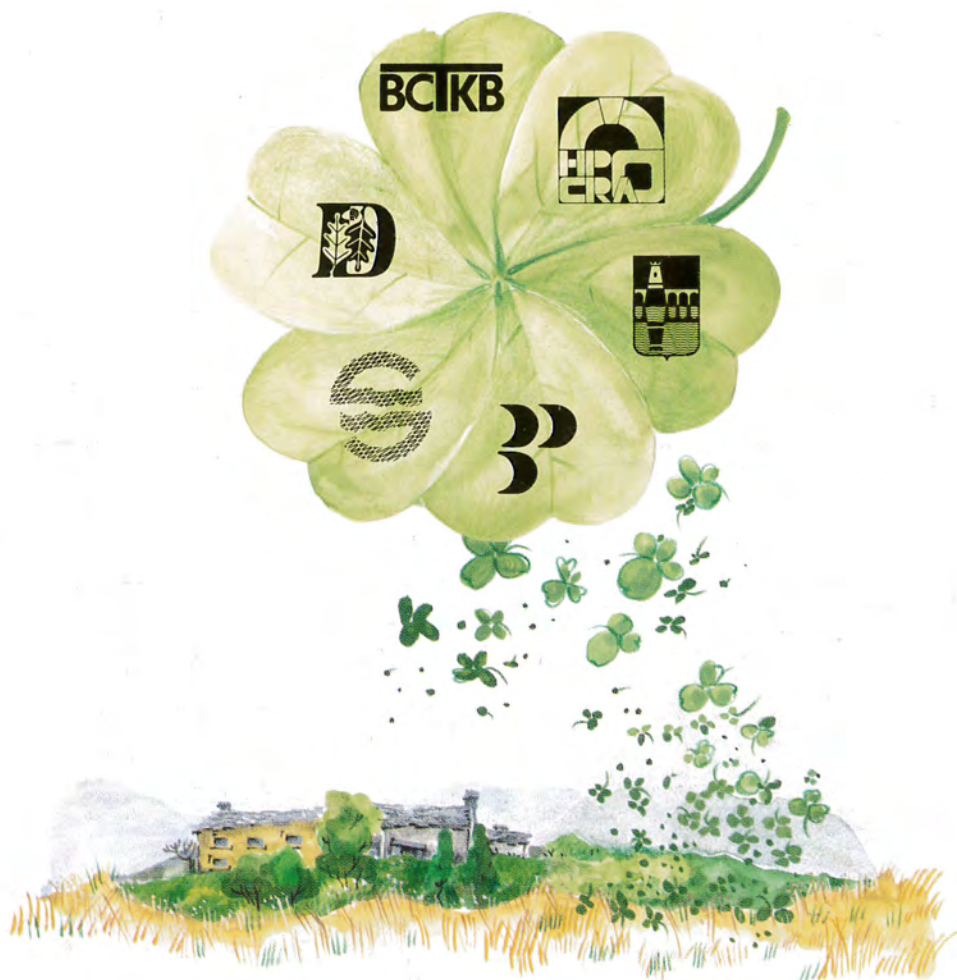

Zinajda Kodrič, 5. r.
OŠ PROSEK

Jasmina Žnidar, 4. a
OŠ DOBROVO

Od vseh trav je najboljša deteljica – to ve že vsak zajec v gozdu. Če sredi polja najdeš tako, ki je štiriperesna, te bo ta dan spremljala sreča. Tako pravijo! Slovenci imamo v Italiji bančno deteljico, ki ima šest peres: varnost in sreča za celo življenje!

ZADRUŽNA BANKA OPČINE • ZADRUŽNA BANKA NABREŽINA
KMEČKA BANKA GORICA • ZADRUŽNA KREDITNA BANKA V SOVODNJAH
ZADRUŽNA KREDITNA BANKA DOBERDOB • TRŽAŠKA KREDITNA BANKA

31. OKTOBER – SVETOVNI DAN VARČEVANJA